

kes üllekohhut ei tahha egga teise omma ei püia. Diguse-wilja annab leikuse Jē sand neile, kes ausat ellu piddawad, kas-sinašte ja puhtašte ellawad, abbiellu auu sees piddawad, wannemid auustawad ja nende sanna kuulwad.

Tulles siis, a. l.! igga aasta kahhesuggust pōldu harrida ja kuulwada. Teine on ilmalik ja maine; teine waimolik ja iggawene. Ešsimest harrime adra-ja āklegga; teist omma mele moištusega. Ešsimese peält leikame sedda wilja, mis ihhu toidab; agga teise peält sedda, mis hinge toidab ja košutab, s. o. diguse-wilja. Meel, moištus ja süddame-tunništus, kelle jure weel pūhha kirja tulles lišsada, on need waimolikud tde-riištad, mis ka inimene ennast innimesekš harrib ja ennast kōsblikuš teeb diguse wilja kandma Jummal meele pārrast. Need ei pea sel-

lepārrast mitte joude meie kāsē seišma, waid iggapāew hommikust dhtuni, kui tded teme ja wāšsimust puhkame, meie sees teggewad ollema, ja meid dppetama, ja meile märku andma sest, mis diguš tehha, ja mis kohhuš jätta, selle waggaduse ja jummalakartuse tähhe järrele, mis Jēsus Kristus meile andnud ja jätnud.

Sago nüid nenda tännapāwase leikuse pūhha pūhhitsemine meile kahhelt poolt hinda ja head saatma, armad wennad ja bed Kristusē Jēsusē sees! Ešmalt sedda ilmaliku hinda ja kāsū, mis Jummal neile toutand, kes digel ajal, holega ja meelt mōda omma tded tewad, olgo nemmad pōllo-harrijad ehk merre mehhed, tehko nemmad aja ehk muud tded, ja el-lago nemmad liināš ehk maal. Sedda mōda, kuidā iggāuškš tded teeb, saab ka temma tde hind ja kāsō ollema. Sest